

OBRE'M LA FINESTRA

Obre'm la finestra que, del meu llit afeblit, veuré els vostres balcons, florits, bonics, exuberants; que plaent em sentiré de gaudir-los. Obre'm la finestra que veuré els seus colors, alegres i plens de vida; que plaent em sentiré de flairar-los i sentir la terra humida. Obre'm la finestra i deixa que la llum m'inundi fins al fons de les pupil·les, que jo, amarrada als teus dits, tancaré els ulls tranquil·la, reposada i serena. I parlaré, que de mots, tants en tinc per dir-te que em vessen de la boca fins al cor i entre ells, el temps avança sense treva i em fugen els moments i els records, però atrapar-los puc i em sento afortunada i agraïda.

I si ans que vosaltres començo aquest viatge, deixaré tant com pugui el camí llaurat, gaudint cada passa del nou paisatge i dels bells moments que ens hem regalat. I si ans que vosaltres m'envaeix el silenci, diguem-nos tot, ara, de cor i veritat, que lliure vull ser com brisa preuada i lliures sereu com l'aire de mar.

I si ans que vosaltres començo el viatge, deixeu la tristesa a fora al replà, amunt volaré sens dol ni recança i pètals de flors deixaré al meu pas, de colors bonics jovials i radiants.

I, si amb tot, per mi heu de plorar, que les llàgrimes que vesseu no us buidïn el cor, que siguin alegres, formoses com caramells de flors, de flors vigoroses dels vostres balcons. Acotxeu la vida al vostre bressol, viviu-la per mi sens pena ni dol, estimada em sento fins al moll de l'os.

Que mai he sentit la lluita perduda, malgrat l'infortuni del meu cos malalt, companys de camí quan s'esmuny la vida, amics incansables portadors de pau. I em miro l'equipatge que em recorda el meu proper partir, tan carregat com està, el sento lleuger i subtil: records, pensaments, vivències, moments, mirades intenses, dolços sentiments... em conforten fort, coratjosament. I tu, impassible, sempre al costat meu, pendent sols de mi, silenciosament.

I si quan marxi, m'alço d'aquest món i per sobre els vostres caps gaudeixo de la llum més pura; sentiré que un bocí vostre ha quedat al meu etern. I si quan marxi, m'endinso en aquesta terra i sento el vostre trepig sobre el meu cos; sentiré que un bocí vostre ha quedat al meu etern. I si quan marxi, m'esmunyo, volàtil, en tots i cada un dels racons terrenals i noto el vostre alè impregnat al meu aire; sentiré que un bocí vostre ha quedat al meu etern.

I cert serà que, m'alci al cel com un ocell, germeni com la flor més bella dels vostres balcons o perduri als més inhòspits racons; tindreu en vosaltres un etern bocí de mi.

Obre'm la finestra que nua de pors, vull notar, latent, l'aire sobre el cos i en l'últim batec més dolç i calmós, sentir l'embolcall dels vostres petons... com pètals de flors. I en viu pensament, us beso, somrient.

Ai mort, un moment... que estic sospirant.